

Sygn. akt IV KK 699/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 czerwca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt II K (...),

**1) uchyla pkt 2 i 5 zaskarżonego wyroku w części dotyczącej
pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 30 października 2018
r., sygn. akt II K (...) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym;**

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. K. kwotę 1200 zł., tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym;

3) nakazuje zwrot A. K. uiszczonej opłaty kasacyjnej.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 30 października 2018 r. (sygn. akt II K (...)) A. K. został uznany winnym ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. oraz czynu z art. 586 k.s.h., za które wymierzono mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 14 maja 2019 r. (sygn. akt XXIII Ka (...)) zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że:

1. uniewinnił oskarżonego A. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 586 k.s.h.,
2. z opisu czynów składających się na przypisany oskarżonemu A. K. w pkt. 2 zaskarżonego wyroku ciąg przestępstw opisanych w pkt. XVIII — XX aktu oskarżenia wyeliminował zapis „Jako Prezes Spółki D. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s M.”,
3. uchylił orzeczenie o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu A. K. (pkt 3 wyroku) oraz orzeczenie oparte o przepis art. 63 §1 kk zawarte w pkt. 4 wyroku i na mocy art. 63 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec A. K. w pkt. 2 zaskarżonego wyroku kary 8 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 6 marca 2017 r. od godz. 15:55 do godz. 19:50, tj. 1 (jeden) dzień.

W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi, iż *„zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. przez jego niezastosowanie polegające na braku rozważenia w toku postępowania przed sądem drugiej instancji zarzutu sformułowanego w apelacji obrońcy*

oskarżonego A. K. z dnia 16 stycznia 2019 r. obejmującego naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. i ograniczenie rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy do pozostałych zarzutów podnoszonych przez apelujących, a nadto rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. przez jego niezastosowanie i pominięcie w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego motywów nieuwzględnienia podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. W konsekwencji powyższego uchybienia podnoszę zarzut rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w K. art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. w związku z art. 1 § 1 k.k. przez ich niewłaściwe zastosowanie i utrzymanie w mocy wyroku skazującego oskarżonego za popełnienie ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w dniach 20 lutego 2015 r., 23 lutego 2015 r. i 25 lutego 2015 r. na szkodę D. sp. z o.o. polegających na doprowadzeniu pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 8883 zł., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez wprowadzenie pracowników D. sp. z o.o. w błąd co do faktycznej kondycji finansowej spółki D. sp. z o.o. oraz rzeczywistego zamiaru wywiązania się przez D. sp. z o.o. ze zobowiązań, nie mając faktycznego zamiaru uiszczenia zapłaty za zakupiony i wydany towar oraz wykonane usługi, podczas gdy wyraźne i jednoznaczne ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji dotyczące transakcji D. sp. z o.o. w D. sp. z o.o. z dni 20, 23 i 25 lutego 2015 r., nie kwestionowane przez obrońcę podnoszącego w apelacji zarzut niewłaściwego zastosowania art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k., a nadto uznane w całości za prawidłowe przez Sąd Okręgowy, nie obejmują w okresie objętym zarzutami aktu oskarżenia żadnego działania oskarżonego A. K. w stosunku do pracowników pokrzywdzonej spółki a wskazują w sposób nie budzący wątpliwości, że wszelkie czynności w tym zakresie były podejmowane w imieniu D. sp. z o.o. przez dwie inne, ustalone osoby. W związku z powyższymi uchybieniami podnoszę zarzut rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w K. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 458 k.p.k. przez ich niezastosowanie i utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji w sytuacji kiedy jednoznaczne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w M. uznane za prawidłowe przez Sąd Okręgowy w K. zawierają stwierdzenie, że czynności sprawcze przestępstw z art. 286 § 1 k.k. zarzucanych

oskarżonemu w punktach XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia zostały dokonane przez inne ustalone osoby, a nie przez oskarżonego A. K., wobec czego w stosunku do tego oskarżonego należało w postępowaniu apelacyjnym wydać wyrok uniewinniający od zarzutów popełnienia przestępstw oszustwa.”

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. w części obejmującej punkt 2, punkt 3 i punkt 5 orzeczenia w zakresie dotyczącym oskarżonego A. K. i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia przestępstw określonych w punktach XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Trafnie podniesiono w niej, że Sąd Odwoławczy nie rozpoznał w sposób należyty podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego, zwłaszcza w kontekście modyfikacji opisu czynu, za który został skazany A. K. i przyjęciu, że nie działał jako prezes spółki D. Spółka z o.o. Sąd odwoławczy nie zmienił ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji odnoszących się do czasu czynu (20 luty 2015 r., 23 luty 2015 r. i 25 luty 2015 r.) równocześnie nie wskazał, jakie konkretnie czynności podjęte w tych dniach przez A. K. miałyby stanowić realizację znamion przestępstwa oszustwa, choćby popełnionego we współdziałaniu z innymi osobami. W apelacji zarzucono brak stosownych ustaleń faktycznych pozwalających na zakwalifikowanie zachowania oskarżonego w tym czasie jako „wprowadzania w błąd i doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem”. Zarzut ten jednak zwłaszcza w kontekście zmian wprowadzonych w opisie czynu zabronionego pozostał poza zakresem analizy Sądu odwoławczego.

W ponownym postępowaniu Sąd odwoławczy zobligowany będzie do rzetelnego odczytania zarzutów apelacyjnych przede wszystkim w kontekście

oceny przypisanych A. K. czynów i podstaw faktycznych do oceny jego zachowań w kontekście zarzucanych oszustw.